

~~ELLA~~
JULIETTE

In het holst van de nacht hoor ik vogels.

Ik hoor ze, ik zie ze, ik sluit mijn ogen en ik voel ze; veren die trillen in de lucht, die de wind afbuigen, vleugels die rakelings langs mijn schouders glijden als ze opstijgen en neerstrijken. Een kakofonie van schelle kreten klinkt op en echoot, klinkt op en echoot...

Hoeveel?

Honderden.

Witte vogels. Wit met gouden strepen, als een kroon boven op hun hoofd. Ze vliegen. Ze zweven door de lucht op sterke, stevige vleugels, meesters van hun eigen lot. Vroeger gaven ze me hoop.

Nu niet meer. Nooit meer.

Ik draai mijn gezicht in het kussen en graaf diep met mijn vingers in de katoenen huid zodra de herinneringen me overspoelen.

‘Vind je ze leuk?’ vraagt ze.

We zijn in een grote, ruime kamer die naar aarde ruikt. Overal staan bomen, zo hoog dat ze de buizen en balken die langs het open plafond lopen bijna raken. Vogels, tientallen vogels, krijsen als ze hun vleugels uitslaan. Hun geroep is luid en schel. Een beetje angstaanjagend. Ik probeer niet ineen te krimpen wanneer een van de grote witte dieren langs me scheert.

Hij heeft een fel, lichtgevend groen bandje rond een van zijn poten. Dat hebben ze allemaal.

Ook niet logisch.

Ik help mezelf eraan herinneren dat we binnen zijn – met witte muren en een betonnen vloer onder mijn voeten – en kijk verward op naar mijn moeder.

Ik heb mama nog nooit zo veel zien glimlachen. Ze glimlacht vooral als papa er is, of als zij samen met papa in een hoekje staat te fluisteren, maar nu is er niemand anders dan mama en ik en een hele hoop vogels en ze is zo blij dat ik besluit het rare gevoel in mijn maag te negeren. Alles gaat beter als mama een goede bui heeft.

'Ja,' lieg ik. 'Ik vind ze heel leuk.'

Haar ogen beginnen te stralen. 'Ik wist het wel. Emmaline vond er niets aan, maar jij... Jij voelde altijd al net dat beetje te veel voor van alles. Heel anders dan je zus.' Op een of andere manier komen die woorden gemeen over. Ze lijken niet gemeen, maar zo klinken ze wel.

Ik kijk haar fronsend aan.

Ik probeer nog steeds te begrijpen wat er gebeurt als ze zegt:

'Toen ik zo oud was als jij heb ik er eentje gehad als huisdier. In die tijd waren ze zo gewoon dat we nooit van ze af kwamen.' Ze lacht en ik zie hoe ze kijkt naar een vogel, midden in zijn vlucht. 'Eentje woonde in een boom vlak bij mijn huis en elke keer als ik langsliep riep hij mijn naam. Kun je je dat voorstellen?' Haar glimlach verdwijnt als ze die vraag stelt.

Eindelijk draait ze zich om en kijkt me aan.

'Ze zijn nu bijna uitgestorven. Je begrijpt waarom ik dat niet kon laten gebeuren.'

'Zeker,' zeg ik, maar het is weer een leugen. Ik begrijp maar weinig van mama.

Ze knikt. 'Dit is een speciale diersoort. Intelligent. Ze kunnen praten en dansen. En ze dragen allemaal een kroon.' Ze wendt zich weer af en staart naar de vogels zoals ze staart naar alles wat ze voor haar werk maakt: vol blijdschap. 'De grote geelkuifkaketoe kiest een partner voor het leven,' zegt ze. 'Net als je vader en ik.'

De grote geelkuifkaketoe.

Ineens huiver ik, bij het onverwachte gevoel van een warme hand op mijn rug en vingers die voorzichtig over mijn ruggengraat naar beneden glijden.

'Lieverd,' zegt hij, 'is alles wel oké?'

Als ik niets zeg, verschuift hij iets en hoor ik de lakens ritselen. Hij drukt me tegen zich aan en zijn lichaam vormt zich naar het mijne, helemaal om me heen. Hij is warm en krachtig en als zijn hand over mijn bovenlichaam strijkt, draai ik mijn hoofd tegen hem aan. Ik voel me rustig in zijn aanwezigheid, kalm in de veiligheid van zijn omhelzing. Zijn lippen raken mijn huid met zo'n zachte streling over mijn nek dat het tintelt, heet en koud, regelrecht tot in mijn tenen.

'Gebeurt het nu weer?' vraagt hij.

Mijn moeder is geboren in Australië.

Dat weet ik omdat ze me dat ooit verteld heeft, en omdat ik dat, ondanks mijn wanhopige pogingen veel van de herinneringen die ik heb teruggekregen weer te vergeten, niet kán vergeten. Ze vertelde me ooit dat de grote geelkuifkaketoe een inheemse Australische diersoort was. Die werd in de negentiende eeuw in Nieuw-Zeeland geïntroduceerd, maar Evie, mijn moeder, heeft ze niet daar ontdekt. Ze werd als kind in haar thuisland verliefd op de vogels, toen een ervan haar het leven redde, zo beweert ze.

Dit waren de vogels die ooit mijn dromen overnamen.

Deze vogels, die werden gehouden en gefokt door een gestoorde vrouw. Ik schaam me als ik me realiseer dat ik zo heb vastgehouden aan onzin, aan de vervaagde, vervormde indrukken van oude herinneringen die nooit goed zijn gewist. Ik had op meer gehoopt. Ik had van meer gedroomd. Teleurstelling zit als een brok in mijn keel, een koude steen die ik niet kan doorslikken.

En dan

voel ik het

alweer

Ik verstijf bij de misselijkheid die aan een visioen voorafgaat, de plotselinge stomp in mijn maag die aankondigt dat er meer is, meer is, altijd maar meer is.

Aaron trekt me dicht tegen zich aan en drukt me stevig tegen zijn borst.

‘Adem in,’ fluistert hij. ‘Ik ben hier, lieverd. Ik ben altijd bij je.’

Ik klamp me stevig aan hem vast en knijp mijn ogen dicht zodra het me begint te duizelen. Deze herinneringen waren een geschenk van mijn zus, Emmaline. De zus die ik onlangs pas heb gevonden, die ik onlangs pas terugkreeg.

En dat alleen omdat zij ervoor heeft gevochten om mij te vinden.

Ondanks de aanhoudende inspanningen van onze ouders om resterende bewijzen van hun gruweldaden uit ons geheugen te wissen, was Emmaline sterker. Ze heeft haar psychokinetische gave gebruikt om mij terug te geven wat er uit mijn geheugen was gestolen. Zij gaf me dit geschenk – dit cadeau van herinneringen – om me te helpen mezelf te redden. Om háár te redden. Om onze ouders tegen te houden.

En de wereld te herstellen.

Maar nu, zo vlak na ternauwernood ontsnapt te zijn, is het geschenk een ware vloek gebleken. Elk uur wordt mijn geest opnieuw geboren. Veranderd. De herinneringen blijven maar komen.

En mijn dode moeder weigert zich het zwijgen te laten opleggen.

‘Vogeltje van me,’ fluistert ze terwijl ze een losse pluk haar achter mijn oor veegt. ‘Het wordt tijd om het nest te verlaten.’

‘Maar ik wil niet weg,’ zeg ik, en mijn stem trilt van angst. ‘Ik wil hier blijven, bij jou en papa en Emmaline. Ik begrijp nog steeds niet waarom ik weg moet.’

‘Dat hoef je ook niet te begrijpen,’ zegt ze vriendelijk.

Ik blijf ongemakkelijk stil liggen.

Mama schreeuwt niet. Ze heeft nog nooit geschreeuwd. Mijn hele leven heeft ze nog nooit een hand tegen me opgeheven, nooit geschreeuwd, me nooit uitgescholden. Heel anders dan Aarons vader. Maar mama hoeft niet te schreeuwen. Soms zegt ze van die dingen, zoals ‘je hoeft het niet te begrijpen’, en daar zit dan een soort waarschuwing in verborgen, een beslistheid die me bang maakt.

Ik voel tranen opwellen en het wit van mijn ogen branden, en...

‘Niet huilen,’ zegt ze. ‘Daar ben je nu veel te oud voor.’

Ik snif hard en vecht tegen de tranen. Maar mijn handen kunnen niet stoppen met trillen.

Mama kijkt op en knikt naar iemand achter me. Ik draai me net op tijd om en zie Paris, meneer Anderson, staan wachten met mijn koffer in zijn hand. Er ligt geen vriendelijkheid in die ogen. Geen enkele warmte. Hij wendt zich van me af en kijkt naar mama. Hij zegt niet eens gedag.

Hij zegt: ‘Is Max al gesetteld?’

‘O, die is er al dagenlang op voorbereid.’ Mama kijkt afgeleid op haar

horloge. 'Je kent Max,' zegt ze met een zwakke glimlach. 'Hij is altijd al een perfectionist geweest.'

'Alleen als het om jouw wensen gaat,' zegt meneer Anderson. 'Ik heb nog nooit een volwassen vent gezien die zo dol was op zijn vrouw.'

Mama glimlacht nu veel breder. Het lijkt alsof ze iets wil zeggen, maar ik ben haar voor.

'Heb je het over papa?' vraag ik, en mijn hart bonst nu nog sneller. 'Zal papa er ook zijn?'

Mijn moeder kijkt verrast naar mij, alsof ze was vergeten dat ik er ook was. Ze richt haar blik weer op meneer Anderson. 'Hoe gaat het trouwens met Leila?'

'Goed,' zegt hij, maar hij klinkt geïrriteerd.

'Mama?' Weer springen de tranen in mijn ogen. 'Ga ik bij papa logeren?'

Maar mama lijkt me niet te horen. Ze heeft het tegen meneer Anderson als ze zegt: 'Max zal alles met je doornemen zodra je daar aankomt, en hij zal de meeste van je vragen kunnen beantwoorden. Als er iets is waar hij geen antwoord op kan geven, dan gaat het waarschijnlijk om iets waarvoor jij onvoldoende geautoriseerd bent.'

Meneer Anderson kijkt opeens geërgerd naar haar, maar zegt niets. Mama zegt ook niets.

Ik kan er niet tegen.

Tranen rollen nu over mijn wangen en mijn lijft beeft zo hard dat mijn ademhaling ervan hikt. 'Mam?' fluister ik. 'Mam, geef a-alsjeblijft a-antwoord...'

Mama klemt een koude, harde hand om mijn schouder en ik beweeg al niet meer. Ik zeg niets meer. Ze kijkt niet naar me. Ze weigert naar me te kijken. 'Dit regel jij ook,' zegt ze. 'Ja toch, Paris?'

Meneer Anderson kijkt me dan ineens wel aan. Zijn ogen zijn zo blauw.

Zo ijzig. ‘Vanzelfsprekend.’

Een hittevlaag trekt door mijn lichaam heen. De woede steekt zo plots de kop op dat hij heel eventjes de plek van mijn angst inneemt.

Ik haat hem.

Ik haat hem zo erg dat het iets met me doet als ik hem aankijk. De plotselinge golf van emotie sterkt me.

Ik draai me terug naar mama. En probeer het nog eens.

‘Waarom mag Emmaline wel blijven?’ vraag ik terwijl ik kwaad mijn tranen van mijn wangen veeg. ‘Als ik dan toch moet gaan, kunnen we dan niet op z’n minst samen...’

Ik breek mijn zin af als ik haar zie.

Mijn zus, Emmaline, gluurt naar me van achter de grotendeels dichte deur. Ze hoort hier niet te zijn. Dat heeft mama gezegd.

Emmaline hoort nu zwemles te hebben.

Maar ze is hier, water druipt uit haar natte haar op de grond en ze staart naar me met ogen zo groot als schoteltjes. Ze probeert iets te zeggen, maar haar lippen bewegen te snel en ik kan het niet volgen. En dan, als uit het niets, schiet er een stroomstoot langs mijn ruggengraat naar boven en hoor ik een stem, een schelle, vreemde stem...

Leugenaars.

leugenaars.

dood ze allemaal.

Mijn ogen schieten open en ik krijg geen lucht, mijn borst beweegt snel op en neer, mijn hart bonst als een razende. Warner houdt me vast, maakt geruststellende geluidjes en streelt in een kalmerend gebaar over mijn arm.

Tranen rollen over mijn wangen en ik veeg ze met bevende handen weg.

‘Ik haat dit,’ fluister ik. Vol afschuw hoor ik de trilling in mijn stem. ‘Ik heb hier zo’n hekel aan. Ik haat het dat dit steeds weer gebeurt. Ik haat wat het met me doet,’ zeg ik. ‘Ik háát het.’

~~Warner~~ Aaron drukt zijn wang tegen mijn schouder en zucht. Zijn adem kriebelt op mijn huid.

‘Ik vind het ook vreselijk,’ zegt hij zacht.

Ik draai me voorzichtig om, nog steeds met zijn armen om me heen, en druk mijn voorhoofd tegen zijn blote borst.

Nog geen twee dagen geleden zijn we ontsnapt uit Oceanië. Twee dagen nadat ik mijn eigen moeder heb vermoord. Twee dagen nadat ik heb gezien wat er is overgebleven van mijn zus, Emmaline. Het is pas twee dagen geleden dat mijn hele leven alweer op z’n kop kwam te staan, en dat voelt onmogelijk.

Twee dagen en nu al staat alles om ons heen in de fik.

Dit is onze tweede avond hier in de Vrijplaats, het hoofdkwartier van de rebellengroepering die wordt geleid door Nouria – Castles dochter – en haar vrouw, Sam. We zouden hier veilig moeten zijn. We hadden hier op adem moeten komen en moeten hergroeperen na de hel van de afgelopen weken, maar mijn lichaam weigert te ontspannen. Mijn hoofd loopt over omdat het constant wordt aangevallen. Ik dacht dat de stortvloed van nieuwe herinneringen uiteindelijk wel in kracht zou afnemen, maar de afgelopen vierentwintig uur vormden een ongebruikelijk wrede aanslag en blijkbaar ben ik de enige die daarmee worstelt.

Emmaline heeft ons – de kinderen van de opperbevelhebbers – allemaal de herinneringen teruggegeven die onze ouders ons hadden ont-nomen. Een voor een werden we geconfronteerd met de waarheden die

onze ouders hadden verborgen, en een voor een kregen we ons normale leven weer terug.

Behalve ik.

De anderen hebben inmiddels vooruitgang geboekt. Ze hebben hun tijdelijk weer op orde en hebben het verraad een plekje kunnen geven. Mijn geest laat het daarentegen nog steeds afweten. Mijn hoofd tolt. Maar geen van de anderen is zo veel kwijtgeraakt als ik; zij hoeven zich lang niet zo veel te herinneren. Zelfs Warner – Aaron – beleeft niet zo'n grondige herschrijving van zijn leven.

Het maakt me zo langzamerhand angstig.

Het voelt alsof mijn geschiedenis wordt geredigeerd, alsof oneindig veel alinea's worden doorgestreept en haastig worden herzien. Oude en nieuwe beelden – herinneringen – liggen in lagen over elkaar heen tot dat de inkt uitloopt, de scènes uitvloeien en overgaan in iets heel nieuws, iets onbegrijpelijks. Af en toe lijken mijn gedachten verontrustende hallucinaties, en de aanval is zo indringend dat ik bang ben voor blijvende schade.

Want er is iets aan het veranderen.

Elke nieuwe herinnering wordt bezorgd met een emotionele gewelddadigheid die doordringt tot in mijn binnenste, die mijn geest reorganiseert. Ik voelde deze pijn steeds in flitsen – de misselijkheid, de desoriëntatie, de verwarring – maar ik wilde er niet te veel bij nadenken. Ik wilde er niet te veel bij stilstaan. Als ik eerlijk moet zijn, dan wilde ik mijn eigen angsten niet geloven. Maar de waarheid is dat ik een leuke band ben. Elke keer dat er lucht in wordt geblazen, ben ik zowel voller als leger.

Ik ben aan het vergeten.

'Ella?'

Angst borrelt in me naar boven en stroomt door mijn geopende ogen

naar buiten. Ik heb even nodig om me te herinneren dat ik Juliette Ellen ben. Elke keer duurt het net een ogenblik langer.

De histerie vecht zich naar boven...

Ik druk haar de kop in.

'Ja,' zeg ik, en ik dwing mijn longen om lucht naar binnen te zuigen. 'Ja.'

Warner Aaron verstrakt. 'Lieverd, wat is er mis?'

'Niks,' lieg ik. Mijn hart bonst snel, te snel. Ik weet niet waarom ik lieg. Het is bovendien nutteloos; hij pikt alles op wat ik voel. Ik zou het hem gewoon moeten vertellen. Ik weet niet waarom ik het hem niet vertel. Ik weet waarom ik het hem niet vertel.

Ik wacht af.

Ik wacht af of dit voorbijgaat, of de gaten in mijn geheugen slechts haperingen zijn die straks zijn verholpen. Als ik het hardop zeg, wordt het veel te echt, en het is te vroeg om deze gedachten hardop uit te spreken, om toe te geven aan de angst. Het is tenslotte pas een dag geleden begonnen. Ik bedacht gisteren pas dat er echt iets mis is.

En dat kwam in me op door een foutje.

Door fouten.

We zaten buiten naar de sterren te kijken. Ik kon me niet herinneren de sterren ooit op die manier gezien te hebben, zo scherp en zo helder. Het was laat, zo laat dat het al geen nacht meer was maar het allereerste begin van de ochtend, en het uitzicht was duizelingwekkend. Ik had het ijskoud. Een stevige wind blies door struikgewas in de buurt en produceerde een constant geluid. Ik had een buik vol taart. Warner rook naar suiker, naar decadentie. Ik voelde me dronken van geluk.

Ik wil niet wachten, zei hij en hij pakte mijn hand. Hij kneep er zacht in. *We hoeven niet te wachten*.

Ik had hem aangekeken en geknipperd. *Waarop?*